

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Jany Serbovej, v trestnej veci proti obvinenému **Mgr. D. M. a spol.**, pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2008 v Bratislave sťažnosť obhajcov JUDr. Ľ. Š., Ľ. S. a obžalovaného Mgr. D. M. proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 26. októbra 2007, sp. zn. BB - 3 Tš 25/2006, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť obhajcov JUDr. Ľ. Š., Ľ. S. a obžalovaného Mgr. D. M. **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozhodujúci na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 11. až 26. októbra 2007 o námietkach uvedených obhajcov a obžalovaného z 11. októbra a 25. októbra 2007, rozhodol podľa § 32 ods. 3 Tr. por., že samosudca JUDr. Ján Giertli nie je vylúčený z vykonávania úkonov v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. D. M. a spol., vedenej pod sp. zn. BB – 3 Tš 25/06.

Proti tomuto uzneseniu podali obhajcovia JUDr. Ľ. Š., Ľ. S. a obžalovaný Mgr. D. M. sťažnosť do zápisnica o hlavnom pojednávaní, ktorú žiaden z nich bezprostredne ani písomne neodôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený (odvolací), preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podali sťažovatelia sťažnosť a konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a tak dospel k záveru, že ich sťažnosť nie je dôvodná.

Pri plnení tejto povinnosti Najvyšší súd zistil, že prvostupňový súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k prvej námietke zaujatosti z 11. októbra 2007 logicky vysvetlil, že svedok M. M. sa v čase, kedy procesné strany dali návrh na zbavenie povinnosti mlčanlivosti nachádzal dlhodobo mimo územia Slovenskej republiky. V čase keď táto objektívna prekážka odpadla, bolo vyjadrenie svedka zabezpečené. Pokiaľ ide o druhú námietku zaujatosti z 25. októbra 2007 postupoval súd taktiež v súlade so zákonom. Výsluch svedka upravujú nielen ustanovenia § 261 a nasl. Tr. por., ale aj ustanovenia druhého dielu šiestej hlavy Trestného poriadku. V konkrétnej súvislosti, pokiaľ ide o obsah kladených otázok utajenému svedkovi postupoval súd v súlade s obsahom ustanovenia § 136 ods. 2 Tr. por., keď zamietol otázku obhajcu týkajúcu sa miesta pobytu svedka. Niet pochybnosti o tom, že ak by bol svedok povinný oznámiť miesto svojho pobytu, stratil by jeho status utajeného svedka opodstatnenie, pričom by vznikla dôvodná obava ohrozenia jeho osoby, resp. jemu blízkych osôb. Sám svedok takúto obavu aj vyslovil. Treba len dodať, že odpoveď na uvedenú otázku žiadnym spôsobom nesúvisí s obsahom jeho svedeckej výpovede.

Trestný poriadok v ustanovení § 31 ods. 1 predpokladá vylúčenie uvedených orgánov z vykonávania úkonov trestného konania, ak možno mať pochybnosť o ich nezaujatosti pre ich pomer k prerokovávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka. Uvedenú pochybnosť o nezaujatosti treba preukázať do tej miery, aby bolo reálne možné ju posúdiť, najmä ak ide o námietku zaujatosti sudcu (predsedu senátu). Vyslovovať pochybnosť o nezaujatosti samosudcu v dôsledku procesných úkonov, ktoré vykonal v súlade s Trestným poriadkom, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci nie je namieste (blíži sa k technickej obštrukcii konania súdu).

Z uvedených dôvodov sťažnosť procesných strán nebola dôvodná, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave, 31. januára 2008

JUDr. Harald S t i f f e l , v. r .
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :